

[Weikop.]
tilvejebragt hurtigst muligt, så der virkelig bliver tale om lighed.

Det har fra alle sider været helt klart, at der måtte en tilpasningsperiode til, men som det ærede medlem hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) sagde, har der været en noget forskellig vurdering af længden. Vi mente — i øvrigt ligesom hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) — den burde være 5 år, som jeg mener det oprindeligt var forudset, og derfor ønskede vi, at bestemmelsen om adgang til at have flere butikker først skulle træde i kraft i 1971. Når vi har fra-veget dette standpunkt, skyldes det ønsket om en enig indstilling, og ganske særligt at finansieringsinstitutterne jo kan begynde deres virksomhed umiddelbart efter lovens ikrafttræden.

Jeg tror ikke, der vil være nogen særlig grund til for mig at komme nærmere ind på lovforslagets enkeltheder, de har jo været drøftet to gange i tinget, men jeg tror nok, jeg lige vil hæfte mig ved ændringsforslaget om næringsbrevets afskaffelse eller afløsning af en anmeldelsespligt i 1970.

Så snart man søger at forenkle en administration og rører ved det bestående, opstår der altid en række betænkeligheder også af administrativ art. Det ville, forekommer det mig, være en falliterklæring, dersom handelsministeren ikke formåede i løbet af godt 3 år at få det administrative bragt i orden. Jeg må måske sige, at ministeren indså det, og der blev opnået enighed om næringsbrevets afskaffelse. Vel er dette kun en lille administrativ lettelse, men lidt har jo også ret, og jeg tror, at dette lille eksempel er til efterfølgelse.

Hvad angår lovforslaget om garantier til finansieringsinstitutter inden for detailhandelen, skal jeg anbefale det stillede ændringsforslag, der fjerner den begrænsning, der var tale om, når der stod, at långivning var bestemt af befolkningsudviklingen. Det er åbenbart, at befolkningsudviklingen ikke kan være afgørende, men udviklingen inden for erhvervslivet; det kan jo meget vel tænkes, at befolkningen kan være i tilbagegang, medens der i den pågældende by eller bydel kan udvikle sig et omfattende indkøbscenter.

Lovforslaget om ændringer i beværterloven er der også enighed om, men jeg skal

ikke lægge skjul på — jeg har sagt det tidligere — at de lapperier, der hidtil er foretaget og nu er foreslået, og som jeg i øvrigt er enig i, er jeg i virkeligheden ikke tilhænger af. Når vi også er gået med hertil, er det altså, fordi vi håber at se et beværterlovsforslag, hvor ligheden bliver fremherskende fremfor det dispensationssystem, der i virkeligheden præger den nugældende lov.

Det er jo sagt — handelsministeren har også sagt det — at man i ministeriet beskæftiger sig stærkt med en ny beværterlov, og det kan vi naturligvis kun være glad for. Men kan vi nu ikke blive fri for kommissioner og store tykke bøger og kommissionsbetænkninger og andre tidkrævende foranstaltninger, der giver et stort arbejde både for administrationen og for erhvervene? Kunne handelsministeren ikke ganske simpelt producere et forslag og inden fremsættelsen tage en forhandling med de interesserede organisationer — rundbordskonferencer er jo meget moderne nu i tiden, det behøver jeg ikke at anvise — altså tage nogle forhandlinger og derefter fremsætte et lovforslag i tinget? Jeg tror, det ville virke befriende, om man i en rationaliseringstid kunne bryde med gamle vaner. At et folketingsudvalg i givet fald ville få lidt mere arbejde med henvendelser, gør ikke så meget, bare der kommer noget mere fart i tingene. Sådan ser jeg på det.

Begge ændringsforslagene til beværterlovsforslaget går ud på udvidelse af adgangen til dispensation, det ene for så vidt angår stormagasiner, det andet for så vidt angår marketenderier.

Den formulering, som forslaget om stormagasiner nu har fået, giver en klarere af-fattelse. Hvad ordet „lignende“, som der oprindeligt stod, og som stod alene, egentlig dækkede, var sikkert svært at fortolke. Men nu er det klart, at dispensationer, der giver adgang til at drive beværtervirksomhed i lokaler, hvorfra der drives anden næring, bl. a. beror på, at forretningen har størrelse og varesortiment som et stormagasin. Det er jo så svært at bedømme, også for en minister, hvornår der kan dispenseres, men den formulering, der nu foreslås, vil gøre det noget lettere for en minister at sige nej, når de angivne forudsætninger ikke er opfyldt.